

CZU 341.44

DOI 10.5281/zenodo.3871529

RESPECTAREA DREPTURILOR PERSOANEI ÎN PROCESUL EXTRĂDĂRII

Vasile BUZDUGAN,
doctorand, Academia „Ștefan cel Mare” a MAI

Instituția extrădării se caracterizează ca fenomenul care a suferit multiple modificări și s-a perfecționat multilateral în urma dezvoltării relațiilor interstatale.

Simplificarea regimurilor de trecere a frontierei de stat care a permis libera circulație a oamenilor între state, precum și progresul în domeniul tehnologiilor informaționale, creează anumite dificultăți în procesul analizei instituției extrădării.

Una dintre aceste probleme reprezintă raportul dintre instituția extrădării și aplicarea acesteia în raport cu drepturile și libertățile fundamentale ale omului și protecția acestora.

Cuvinte-cheie: extrădare, drepturile și libertățile fundamentale, libera circulație, convenție, pact, asistență juridică internațională.

RESPECT FOR PERSON'S RIGHTS IN THE EXTRADITION PROCESS

Vasile BUZDUGAN,
PhD student, Academy “Ștefan cel Mare” of MIA

The institution of extradition is characterized as a phenomenon that has undergone multiple changes, and has improved multilaterally as a result of the development of interstate relations.

The simplification of the state border crossing regimes, which allowed the free movement of people between states, as well as the progress in the field of information technologies, creates certain difficulties in analyzing the institution of extradition.

One of these problems is the correlation between the institution of extradition and its application in relation to human rights and fundamental freedoms and their protection.

Keywords: extradition, fundamental rights and freedoms, free movement, convention, pact, international legal assistance.

Introducere. Pentru asigurarea unei lupte eficiente cu criminalitatea în condițiile actuale, majoritatea statelor au acceptat de a utiliza în dreptul lor intern elemente ale dreptului internațional.

Asistența juridică internațională în materie penală ocupă un loc important în cadrul asistenței juridice internaționale în general și constituie o expresie a colaborării dintre statele suverane, colaborare menită să consolideze solidaritatea internațională în lupta contra fenomenului criminalității.

Metode aplicate și materiale utilizate. În scopul realizării obiectivului trasat, în respectivul articol științific au fost utilizate: metoda logică (bazată pe analiza inductivă și deductivă) și metoda comparativă.

La fel, la elaborarea respectivei lucrări accentul a fost pus pe practica și standardele CEDO. Au fost examinate cauza Tomasi

Introduction. In order to ensure an effective fight against crime under the current conditions, most states have agreed to use in their domestic law elements of international law.

International legal assistance in criminal matters occupies an important place in the international legal assistance in general and is an expression of the collaboration between the sovereign states, the collaboration meant to strengthen international solidarity in the fight against the phenomenon of crime.

Methods applied and materials used. In order to achieve the objective set, in this scientific article were used: the logical method (based on inductive and deductive analysis) and the comparative method.

Similarly, in the elaboration of the re-

c. Franței, Cauza Ase of Fox, Campbell and Hartley c. Regatului Unit, Cauza Soering c. Regatului Unit.

Rezultate obținute și discuții. Obligația de a respecta și a proteja drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei se află într-o situație de interdependență cu instituția extradării.

Adoptarea documentelor de bază în domeniul drepturilor omului a determinat consolidarea standardelor internaționale de protecție și, în plus, a influențat crearea mecanismelor de control, sub formă de instituții internaționale ce au drept scop de a asigura că aceste drepturi nu vor fi încălcate.

Astfel de tratate internaționale sunt: Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale [9], Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile civile și politice [15] precum și Convenția ONU împotriva Torturii și altor Pedepse ori Tratamente cu Cruzime, Inumane sau Degradante [10], acestea și alte tratate internaționale au dus la anumite schimbări pozitive în abordarea instituției extrădării, care au fost dictate de necesitatea asigurării drepturilor omului în implementarea cooperării internaționale în materie penală.

Constatăm că acordarea asistenței juridice internaționale în materie penală, inclusiv extrădarea, contribuie esențial la realizarea scopului urmăririi penale, însă aplicarea acestei instituții în niciun caz nu trebuie să depășească limita admisibilă de tratate internaționale în domeniul protecției drepturilor omului.

Standardele în domeniul respectării și apărării drepturilor omului își găsesc aplicabilitatea în toate domeniile relațiilor sociale, fiind reflectate și în acte naționale, astfel acestea reprezintă obligațiile pozitive ale statului.

În urma semnării și ratificării actului care contribuie la respectarea drepturilor omului, statul își asumă anumite obligații, care rezultă din actul internațional la care statul este parte. Deci, dacă statul a semnat

spectivă work, the emphasis was placed on the ECHR standards and practice. The cases of Tomasi v. France, Ase of Fox, Campbell and Hartley v. United Kingdom, Soering v. United Kingdom were examined.

Results obtained and discussions. The obligation to respect and protect the fundamental rights and freedoms of the person is in a situation of interdependence with the institution of extradition.

The adoption of basic human rights documents has led to the strengthening of international protection standards and, moreover, has influenced the creation of control mechanisms, in the form of international institutions that aim to ensure that these rights will not be violated.

Such international treaties are: the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms [9], the International Covenant of the United Nations on Civil and Political Rights [15] and the UN Convention against Torture and Other Punishments or Cruelty Treaties, Inhuman or Degrading [10], these and other international treaties have led to some positive changes in the approach of extradition, which were dictated by the need to ensure human rights in the implementation of international cooperation in criminal matters.

We find that in the case of granting international legal assistance in criminal matters, including extradition, it essentially contributes to achieving the purpose of criminal prosecution, but the application of this institution in no case should not exceed the allowable limit of international treaties in the field of human rights protection.

Standards in the field of respecting and defending human rights find their applicability in all areas of social relations, being reflected in national acts, thus representing the positive obligations of the state.

Following the signature and ratification of the act that contributes to the respect of human rights, the state assumes certain obligations, which result from the internation-

și a ratificat Convenția ONU împotriva Torturii și altor Pedepse ori Tratamente cu Cruzime, Inumane sau Degradante, înseamnă că statul dat nu este în drept să extrădeze o persoană statului solicitant care în statul dat poate fi supus torturii, tratamentelor inumane sau degradante.

Astfel de cerințe sunt specificate în Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile civile și politice și au fost completate și menționate în Convenția ONU împotriva Torturii și altor Pedepse ori Tratamente cu Cruzime, Inumane sau Degradante. Astfel, Convenția ONU împotriva torturii prevede în art. 3 alin. (1) faptul că nici un stat semnatar al Convenției nu trebuie să extrădeze sau să expulzeze persoana unui alt stat, dacă există motive întemeiate de a bănuși că față de aceasta vor fi aplicate acte de tortură. În scopul de a preveni încălcarea acestor obligațiuni, Convenția stabilește expres că pentru identificarea circumstanțelor care confirmă posibilitatea aplicării torturii, organele competente examinează toate circumstanțele fiecărui caz în parte.

La fel, obligațiile internaționale ale statelor în domeniul protecției drepturilor omului presupun examinarea obiectivă a posibilității încălcării drepturilor persoanei extrădate, care este urmărită sau pedepsită penal pe motive de rasă, religie, cetățenie, asociere la un anumit grup sau pentru împărtășirea unor convingeri politice, sau dacă situația lui se va agrava și mai mult pentru unul dintre motivele enumerate.

În pofida faptului că astfel de situații creează anumite impedimente, la extrădarea persoanei, în general, folosirea diferitor instituții de drept în lupta cu criminalitatea nu exclude omisiunea respectării drepturilor omului și trebuie să se bazeze pe respectarea garanțiilor procesuale persoanei față de care sunt aplicate măsuri de constrângere.

Un exemplu elocvent în acest caz este cauza *Tomasi c. Franța* [8], Curtea Europeană a menționat necesitatea efectuării unor acțiuni și impedimente întâlnite în lupta cu

al act to which the state is a party. So, if the state has signed and ratified the UN Convention against Torture and Other Punishments or Cruel, Inhuman or Degrading Treatment, it means that the given state is not entitled to extradite a person to the requesting state which in the given state can be subjected to torture, inhuman or degrading treatment.

Such requirements are specified in the International Covenant of the United Nations on Civil and Political Rights, and have been supplemented and mentioned in the UN Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment. Thus, the UN Convention against Torture provides in art. 3 paragraph (1) the fact that no State party to the Convention shall extradite or expel the person of another State, if there are reasonable grounds to suspect that torture will be applied to him. In order to prevent the breach of these obligations, the Convention expressly states that in order to identify the circumstances that confirm the possibility of torture, the competent bodies shall examine all the circumstances of each case.

Likewise, the international obligations of the states in the field of human rights protection, suppose the objective examination of the possibility of violating the rights of the extradited person, who is prosecuted or punished criminally on the grounds of race, religion, citizenship, association with a certain group or sharing political beliefs, or if his situation worsens further for one of the reasons listed.

Despite the fact that such situations create certain impediments, in the extradition of the person, generally the use of different legal institutions in the fight against crime does not exclude the omission of respect for human rights and must be based on respecting the procedural guarantees to the person against whom coercion measures are applied.

An eloquent example in this case is the case of *Tomasi v. France* [8], the European

criminalitatea și îndeosebi cu terorismul, ceea ce nu poate duce la limitarea drepturilor ce se referă la protecția fizică a persoanei.

În cauza *Ase of Fox, Campbell and Hartley c. Regatului Unit* [9], ce avea legături cu activitatea teroristă, Curtea Europeană a menționat necesitatea respectării echilibrului între instituții care asigură respectarea democrației, ca interes comun, și respectarea drepturilor individuale ale persoanei.

În cauza *Soering c. Regatului Unit* [6], Curtea a hotărât, pentru prima dată, că răspunderea unui stat poate fi angajată dacă acesta decide să expulzeze o persoană care poate suferi rele tratamente în țara de destinație.

Autorul Ian Brownlie, a menționat că extrădarea persoanei este posibilă numai în cazul în care, reieșind din date factice cu privire la cauză, aceasta nu reprezintă o complicitate la încălcarea drepturilor omului sau infracțiuni împotriva dreptului internațional [16, p. 315].

Un caz interesant din punct de vedere practic este *Sultanov c. Federației Ruse* [7], în conformitate cu care Curtea Europeană a constatat că în pofida afirmațiilor din partea autorităților ruse, organele competente ale Federației Ruse au examinat plângerea cet. Sultanov cu privire la extrădarea acestuia și au respins-o ca neîntemeiată, Guvernul din Uzbekistan a convins instanțele de judecată din Federația Rusă că în caz de extrădare față de Sultanov nu vor fi aplicate acte de tortură.

Înalta Curte a constatat că reclamantul a comunicat instanțelor de judecată din Federația Rusă că există un risc real pentru ca față de acesta să fie aplicate acte de tortură precum și să fie persecutat politic în Uzbekistan. El a prezentat rapoarte cu privire la Uzbekistan către instituțiile ONU precum și organizațiilor internaționale nonguvernamentale, care confirmau că acte de tortură sunt destul de des întâlnite în izolatoare din Uzbekistan, însă această informație nu a fost apreciată corect de către instanțele de judecată din Federația Rusă.

La fel, Sultanov a menționat că toate

Court mentioned the need for actions and impediments encountered in the fight with crime and especially with terrorism, which can not limit the rights related to physical protection of the person.

In the case *Ase of Fox, Campbell and Hartley v. United Kingdom* [9], which was linked to terrorist activity, the European Court mentioned the need to respect the balance between institutions that ensure respect for democracy, as a common interest, and respect for the individual rights of the person.

In the case of *Soering v. United Kingdom* [6], the Court held, first, that the responsibility of a State may be held if it decides to expel a person can suffer ill-treatment in the receiving country.

The author Ian Brownlie mentioned that the extradition of the person is possible only if it is based on factual data on the case, and they do not represent complicity in the violation of human rights or crimes against international law [16, p. 315].

An interesting case from a practical point of view is *Sultanov v. Russian Federation* [7], according to which the European Court found that, despite the statements from the Russian authorities, the competent bodies of the Russian Federation have examined the complaint Sultanov on his extradition and dismissed as unfounded, the Government of Uzbekistan convinced the courts of the Russian Federation that in the case of extradition to Sultanov torture will not be applied.

The High Court found that the applicant informed the courts of the Russian Federation that there is a real risk that torture will be applied against him as well as political persecution in Uzbekistan. He submitted reports on Uzbekistan to UN institutions as well as to international non-governmental organizations, which confirmed that torture is quite common in Uzbekistan isolators, but this information was not properly appreciated by the courts in the Russian Federation.

argumentele prezentate de către acesta au fost respinse de către instanța de judecată din Federația Rusă, fără a argumenta o astfel de decizie, instanța de judecată în cazul respectiv pune accent doar pe asigurările autorităților din Uzbekistan, că nu vor fi aplicate acte de tortură.

La fel, CtEDO a menționat unele cauze, în care s-a constatat, că extrădarea către autoritățile din Uzbekistan a unor persoane care erau date în căutare pentru săvârșirea unor infracțiuni politice constituie încălcarea articolului 3 din Convenție.

În scopul susținerii celor menționate mai sus, menționăm opinia autorului I.I. Lucașuc, care menționează că soluționarea chestiunilor cu privire la extrădare reprezintă un drept suveran al statului, dar se realizează doar cu respectarea normelor de drept atât internațional, cât și cel național, inclusiv acele care se referă la drepturile omului [17, p. 213].

Respectarea drepturilor omului în procesul extrădării trebuie să corespundă acelor standarde care sunt garantate de tratate internaționale în domeniul drepturilor omului și libertăților fundamentale. Problema de bază și cea mai discutabilă este respectarea drepturilor persoanei în procesul extrădării [15, p. 757].

Este de menționat faptul că apărarea drepturilor și libertăților persoanei care urmează a fi extrădată are loc indirect, prin intermediul apărării acelor drepturi care sunt garantate de diferite acte naționale și internaționale, cum ar fi CEDO, Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile civile și politice etc. În special, în CEDO, instituția extrădării este reglementată de un punct, lit. f) alin. (1) art. 5 al Convenției, care admite limitarea dreptului la libertate în cazul reținerii persoanei sau aplicării arestului preventiv sau în privința persoanei care urmează a fi extrădată.

De asemenea, CtEDO la examinarea cauzelor cu privire la extrădare folosește alte norme din Convenție, cum ar fi art. 3 interzicerea torturii, tratamentelor inumane sau

Likewise, Sultanov mentioned that all the arguments presented by him were rejected by the court of the Russian Federation, without arguing such a decision, the court in that case focused only on the assurances of the Uzbek authorities, that no acts of torture will be applied.

Similarly, the ECtHR mentioned some cases, in which it was found that the extradition to the authorities of Uzbekistan of persons who were being sought for political crimes constitutes a violation of Article 3 of the Convention.

In order to support those mentioned above, we mention the opinion of the author I.I. Lucașuc, who points out that the resolution of extradition issues is a sovereign right of the state, but it is carried out only in compliance with international and national law, including those concerning human rights [17, p. 213].

The respect for human rights in the extradition process must comply with those standards that are guaranteed by international treaties in the field of human rights and fundamental freedoms. The basic and most debatable issue is respecting the rights of the person in the extradition process [15, p. 757].

It is worth mentioning that the defence of the rights and freedoms of the person to be extradited takes place indirectly, through the defence of those rights that are guaranteed by different national and international acts, such as the ECHR, the International Covenant of the United Nations on civil rights and political etc. In particular, in the ECHR, the institution of extradition is regulated by a definite point, letter. (f) paragraph (1) art. 5 of the Convention, which admits the limitation of the right to liberty in the case of the person's detention or the application of the preventive arrest or regarding the person to be extradited.

Also, the ECtHR in the examination of extradition cases uses other norms of the Convention, such as art. 3 the prohibition of

degradante, dreptul la libertate art. 5, dreptul la un proces echitabil art. 6.

Respectarea drepturilor a unei persoane extrădate reprezintă o garanție procesuală a acestuia, astfel de garanții fiind prevăzute de tratate bilaterale și multilaterale cu privire la extrădare. Tratatul obligă statele semnatare să garanteze respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei extrădate.

Instituția dreptului internațional, în rezoluție sa: „Probleme actuale ale extrădării” din 1 septembrie 1983, prevede că extrădarea unei persoane poate fi refuzată în cazurile în care există o bănuială rezonabilă că în statul solicitant îi vor fi încălcate drepturi și libertăți fundamentale, indiferent cine este persoana în privința căreia se cere extrădarea precum și indiferent de fapta prejudiciabilă pentru care acesta este bănuit [13, p. 306].

Autorii John Dugard și Cristen van den Wyngert în articolul „Raportul dintre drepturile omului și instituția extrădării” publicat în revista internațională de drept din SUA, menționează că drepturile omului reprezintă un element indispensabil al dreptului internațional, astfel instituția extrădării nu este asigurată de influența dreptului internațional [14, p. 212].

Trebuie de atras atenția asupra echilibrului dintre drepturile omului la soluționarea cererii de extrădare și interes public în procesul extrădării care este direct legat de evaluarea riscurilor specifice cu care se poate confrunta persoana extrădată în statul solicitant.

Fără a diminua importanța luptei împotriva criminalității și necesitatea cooperării internaționale în acest domeniu, trebuie să se țină cont, în același timp de unele probleme precum posibilitatea unei pedepse cu moartea, tortură, tratament inuman sau degradant etc.

O altă problemă relevantă legată de extrădare este problema unei eventuale răspunderi pentru acțiunile statului solicitat, inclusiv pentru cele care apar în afara jurisdicției acestuia, dar sunt rezultatul ex-

torture of inhuman or degrading treatments, the right to freedom of art. 5, the right to a fair trial art. 6.

The respect of the rights of an extradited person is a procedural guarantee, as such guarantees are provided by bilateral and multilateral treaties on extradition. The given treaties oblige the signatory states to guarantee the respect of the fundamental rights and freedoms of the extradited person.

The institution of international law, in its resolution: “Current problems of extradition” of September 1, 1983, provides that the extradition of a person can be refused in cases where there is a reasonable suspicion that fundamental rights and freedoms will be violated in the requesting state, regardless the person for whom extradition is requested and regardless of the harmful fact for which he is suspected [13, p. 306].

The authors John Dugard and Cristen van den Wyngert in the article “The relationship between human rights and the institution of extradition” published in the international law magazine of the USA, mention that human rights are an indispensable element of international law, so the institution of extradition is not ensured by the influence of international law [14, p. 212].

Attention should be drawn to the balance between human rights when solving the request for extradition and public interest in the extradition process, which is directly linked to the assessment of the specific risks that the extradited person may face in the requesting State.

Without diminishing the importance of the fight against crime and the need for international cooperation in this field, at the same time, some issues such as the possibility of a death sentence, torture, inhuman or degrading treatment, etc. must be taken into account.

Another relevant issue related to extradition is the question of possible liability for the actions of the requested state, including those that appear outside its jurisdiction, but

trădării. Această afirmație a problemei ridică o serie de întrebări care necesită comentarii suplimentare.

În primul rând, tratate internaționale cum ar fi: Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile civile și politice reies din necesitatea respectării drepturilor persoanelor care se află în jurisdicția statului dat.

După cum a statuat Curtea, „sensul normal” al termenilor „orice persoană aflată sub jurisdicția” părților contractante semnifică faptul că, pe planul dreptului internațional public, competența jurisdicțională a unui stat este, în principal, teritorială. Dacă dreptul internațional nu exclude exercitarea extrateritorială a jurisdicției unui stat, elementele care sunt luate în considerare pentru a admite un asemenea exercițiu precum naționalitate, pavilion, relații diplomatice și consulare etc. sunt definite și limitate prin raportare la drepturile teritoriale suverane ale altor state [1, p. 126].

Cum s-a menționat în cauza *Loizidou c. Turkey* [5], jurisdicția nu se limitează doar la limitele teritoriale ale statului care a semnat Convenția. Statul este responsabil și în situațiile când în urma unor acțiuni sau inacțiuni contribuie la survenirea unor urmări în afara teritoriilor sale.

O abordare similară a Curții Europene există și în cazurile de extrădare a persoanelor. Un exemplu elocvent în acest sens este cauza *Chahal c. Regatului Unit* [4], unde petiționarul urma să fie extrădat. S-a menționat că extrădarea efectuată de către statul care a ratificat CEDO poate duce la încălcarea art. 3 din Convenție, ca urmare, implică responsabilitatea statului solicitat, în cazul în care există temeuri obiective de a presupune că în privința persoanei ce urmează a fi extrădată, în statul solicitant, vor fi întreprinse acțiuni care prin urmare vor duce la încălcarea dispoziției art. 3 CEDO.

Un alt caz, când față de persoană extrădată ar putea fi aplicată pedeapsă capitală

are the result of extradition. This statement of the issue raises a number of questions that require further comment.

First of all, international treaties such as: European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant of the United Nations on civil and political rights stems from the need to respect the rights of persons within the jurisdiction of the given state.

As the Court has ruled, the “normal meaning” of the terms “any person under the jurisdiction” of the Contracting Parties means that, in the field of public international law, the jurisdictional competence of a state is mainly territorial. If international law does not exclude the extraterritorial exercise of the jurisdiction of a state, the elements that are taken into account to admit such an exercise like nationality, flag, diplomatic and consular relations etc. are defined and limited by reference to the sovereign territorial rights of other states [1, p. 126].

As mentioned in *Loizidou v. Turkey* [5], the jurisdiction is not limited to the territorial limits of the State that signed the Convention. The state is also responsible in situations when as a result of actions or inactions it contributes to the occurrence of consequences outside its territories.

A similar approach of the European Court also exists in cases of extradition of persons. An eloquent example in this regard is the case of *Chahal v. United Kingdom* [4], where the petitioner was to be extradited. It was mentioned that the extradition carried out by the State that has ratified the ECHR can lead to violation of art. 3 of the Convention, as a result, implies the responsibility of the requested State, if there are objective grounds, to suppose that in respect of the person to be extradited, in the requesting State, actions will be taken, which will consequently violate the provision of art. 3 ECHR.

Another case, when capital punishment could be applied to the extradited per-

este Charles Chitat Ng c. Canadei [12], cauza a fost examinată de către Comitetul pentru drepturile omului. Charles Chitat este cetățean al Regatului Unit și a fost condamnat în anul 1985 în Canada pentru jaf și omor. Însă, în luna februarie 1987, SUA se adresează cu un demers la autoritățile din Canada, ca Charles Chitat să fie extrădat în SUA și să fie condamnat pentru săvârșirea a 19 infracțiuni printre care răpire de persoane și omoruri săvârșite în perioada anilor 1984-1985. Pentru comiterea infracțiunilor respective, față de Charles Chitat ar putea fi aplicată pedeapsă capitală. Din motive menționate mai sus, Charles Chitat s-a adresat cu o plângere la Comitetul pentru drepturile omului, în care el menționa că hotărârea de a îl extrădat autorităților din SUA contravine prevederilor art. 6 și 7 din Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile civile și politice, din motiv că executarea sentinței capitale în camera cu gaze, după cum prevedea legislația din California, reprezintă o pedeapsă aspră și inumană.

La examinarea plângerii depuse, Comitetul a menționat că conform art. 2 al Pactului internațional, toate statele sunt obligate să respecte drepturile tuturor persoanelor care se află în jurisdicția statului dat. Comitetul a menționat că statul solicitat nu poartă răspunderea pentru respectarea drepturilor persoanei care a fost extrădată și se află în jurisdicția altui stat, dar în cazul când sunt soluționate chestiuni referitoare la extrădarea persoanei, iar în consecință este previzibil și inevitabil că în statul solicitat îi vor fi încălcate drepturile garantate de Pactul internațional, statul solicitat în cazul respectiv poate încălca prevederile Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Dar este oare posibil ca, în cazul de refuz de a extrăda persoana, statul solicitant să întreprindă măsurii pentru a reține persoana pentru care s-a cerut extrădarea? O astfel de modalitate care ar contribui la tragerea la răspundere penală a persoanei este una ilegală și este o răpire a persoanei.

Capturarea și răpirea unui presupus in-

son is Charles Chitat Ng v. Canada [12], the case was examined by the Human Rights Committee. Charles Chitat is a citizen of the United Kingdom, and was convicted in 1985 in Canada of robbery and murder. However, in February 1987, the United States addressed a request to the Canadian authorities that Charles Chitat must be extradited to the United States and convicted of 19 felonies, including kidnapping and murder, committed between 1984 and 1985. In order to commit the respective crimes, capital punishment could be applied to Charles Chitat. For the reasons mentioned above, Charles Chitat addressed a complaint to the Human Rights Committee, in which he stated that the decision to extradite him to the USA authorities contravenes the provisions of art. 6 and 7 of the United Nations International Covenant on Civil and Political Rights, because the execution of the capital sentence in the gas chamber, as provided by California law, is a harsh and inhuman punishment.

When examining the complaint, the Committee noted that according to art. 2 of the International Covenant, all states are obliged to respect the rights of all persons within the jurisdiction of the given state. The Committee noted that the requested State does not bear the responsibility for respecting the rights of the person who has been extradited and is in the jurisdiction of another State, but if issues related to the extradition of the person are resolved, it is foreseeable and inevitable that in the requested State the guaranteed by the International Covenant rights will be violated, the requested state in that case may violate the provisions of the International Covenant on Civil and Political Rights.

But is it possible that, in the case of refusal to extradite the person, the requesting State will take the measure to retain the person for whom extradition was requested? Such a method that would contribute to the criminal liability of the person is illegal and is a kidnapping of the person.

fractor pe teritoriul altui stat se califică drept imixtiune în competența suverană a statului. Deci constatăm faptul că nu este posibil de a aplica legile proprii pe teritoriul altui stat.

Cel mai cunoscut și mediatizat caz de capturare și răpire a unui fugar este cazul lui Adolf Eichmann.

Adolf Eichmann a participat la exterminarea populației evreiești în Europa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, după care a fost găsit în Argentina de serviciile secrete israeliene în anul 1957. Trei ani mai târziu a fost răpit și dus în Israel.

Imediat după ce Eichmann a fost dus în Israel, autoritățile argentiniene au acuzat încălcarea suveranității statului și au făcut apel la Consiliul de Securitate al ONU. Israelul consideră în continuare că aceste acțiuni au fost pur private și nu au legătură cu guvernul. La 23 iunie 1960, Consiliul de Securitate al ONU a adoptat rezoluția nr. 138, care a calificat această răpire drept o încălcare a suveranității statului argentinian, a drepturilor și libertăților fundamentale ale unei persoane.

Acest caz este adesea examinat în detaliu în lucrările multor teoreticieni, însă nimeni în afară de Michel Cardozo nu și-a pus întrebarea: cum Israelul a asigurat și a creat jurisdicția penală asupra lui Eichmann, dacă el nu avea un astfel de drept [3]?

În primul rând, Israelul a fost fondat în 1948, la trei ani după încheierea războiului. Toate faptele criminale ale lui Eichmann au fost comise atunci când Israelul nici nu exista ca stat. În al doilea rând, dacă nu exista stat, atunci nu existau cetățeni și, prin urmare, nu existau victime ale statului respectiv, și în al treilea rând, toate actele au fost săvârșite în afara teritoriului Israelului.

Multe dificultăți, inclusiv cele politice, în cooperarea interstatală în lupta împotriva criminalității au apărut și după arestarea lui Abdullah Odjolan, la 15 februarie 1999, care se afla în căutare internațională. Cauza lui Odjolan a fost examinată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Odjolan însuși a indicat că a avut loc

Capturing and abducting an alleged offender on the territory of another state qualifies as interference in the sovereign jurisdiction of the state. So we find that it is not possible to apply their own laws on the territory of another state.

The most well-known and widely publicized case of the capture and abduction of a fugitive is the case of Adolf Eichmann.

Adolf Eichmann participated in the extermination of the Jewish population in Europe during the World War II, after which he was found in Argentina by Israel secret services in 1957. Three years later he was abducted and taken to Israel.

Immediately after Eichmann was taken to Israel, the Argentine authorities accused the violation of state sovereignty and appealed to the UN Security Council. Israel still considers these actions to be purely private and unrelated to the government. On June 23, 1960, the UN Security Council adopted resolution No. 138, which described this abduction as an infringement of the sovereignty of the Argentine state, of the fundamental rights and freedoms of a person.

This case is often examined in detail in the work of many theorists, but no one but Michel Cardozo has asked the question: how did Israel secure and create criminal jurisdiction over Eichmann, if he did not have such a right? [3]?

First of all, Israel as a state was founded in 1948, three years after the end of the war. All of Eichmann's criminal acts were committed when Israel did not exist as a state. Secondly, if there was no state, then there were no citizens and therefore there were no victims of that state, and thirdly, all acts were committed outside the territory of Israel.

Many difficulties, including political ones, in interstate cooperation in the fight against crime also appeared after the arrest of Abdullah Odjolan, on February 15, 1999, who was in international search. Odjolan's case was examined by the European Court of Human Rights.

încălcarea art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și anume, dreptul la libertate și securitate al persoanei. El a remarcat, de asemenea, că a fost răpit de agenți turci din Kenya, adică, în afara teritoriului Turciei. Potrivit acestuia, autoritățile din ambele țări au încheiat un acord între ele, care oferea o oportunitate pentru răpirea lui.

În hotărârea sa, Curtea Europeană a constatat că arestarea lui Odjolan nu contravine legii și nu încalcă prevederile art. 5 din Convenție.

Actualmente, cooperarea juridică internațională uită sau special omite un element important în activitatea sa: bănuitul a cărui extrădare se cere la fel este o ființă umană și beneficiază de aceleași drepturi și libertăți ca și alte persoane. Totodată, menționăm *inter alia* că persoana poate fi extrădată, dar vinovăția acestuia urmează a fi demonstrată.

Articolul 2 din Convenția ONU cu privire la protecția tuturor persoanelor contra disparițiilor forțate [10] prevede că prin dispariția forțată se consideră: arestul, reținerea, răpirea sau privarea de libertate sub orice altă formă de către reprezentanții statului sau de persoane sau grupuri de persoane ce acționează în baza autorizării, cu susținerea sau consimțământul statului, urmate de refuzul recunoașterii faptului de privare de libertate sau tăinuirea informației despre soarta sau locul aflării persoanei dispărute, drept urmare această persoană este privată de protecția legii.

Astfel, capturarea și răpirea unei persoane, care este bănuită de comiterea unei infracțiuni, nerespectând condițiile stabilite de tratate internaționale referitoare la cooperarea internațională, intră direct sub incidența art. 2 al Convenției ONU privind protecția tuturor persoanelor contra disparițiilor forțate.

Dezvoltarea instituției extrădării în direcția protecției drepturilor omului este una actuală și benefică. Dar, în procesul acestei dezvoltări nu trebuie uitat despre lupta contra fenomenului infracțional. Protecția drep-

Odjolan himself indicated the violation of art. 5 of the European Convention on Human Rights, and namely, the right to freedom and security of the person. He also noted that he was abducted by Turkish agents from Kenya, that is, outside Turkey. According to him, the authorities of both countries concluded an agreement between them, which offered an opportunity for his abduction.

In its ruling, the European Court found that Odjolan's arrest does not contravene the law and does not violate the provisions of art. 5 of the Convention.

Currently, international legal cooperation forgets or especially omits an important element in its activity: the suspect whose extradition is required is a human being and enjoys the same rights and freedoms as other people. At the same time, we mention *inter alia* that the person may be extradited, but his guilt is to be proved.

Article 2 of the UN Convention on the protection of all persons against forced disappearances [10] provides that by forced disappearance it is considered: the arrest, detention, abduction or deprivation of liberty in any other form by the representatives of the state or by persons or groups of persons who acts on the basis of the authorization, with the support or consent of the state, followed by the refusal to recognize the fact of deprivation of liberty or to conceal information about the fate or place of the missing person's residence, as a result this person is deprived of the protection of the law.

Thus, the capture and abduction of a person, who is suspected of committing an offense, not complying with the conditions established by international treaties regarding international cooperation, falls directly under art. 2 of the UN Convention on the protection of all persons against forced disappearances.

The development of the extradition institution in the direction of human rights protection is a current and beneficial one. But in the process of this development we

turilor omului nu trebuie să devină un obstacol în realizarea scopului legii penale.

Concluzie. Respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor reprezintă prerogativa de bază a unui proces echitabil, în sensul articolului 6 al CtEDO. Totodată, nu trebuie să fie neglijat și interesul public, astfel încât persoana trebuie să fie trasă la răspundere penală pentru fapta săvârșită.

În acest sens, statele care au semnat Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Pactul cu privire la drepturile civile și politice etc., sunt obligate să respecte toate garanțiile prevăzute de aceste acte internaționale, și în caz de refuz de a acorda asistență juridică internațională în materie penală să nu recurgă la acele acțiuni ca în cazul lui Adolf Eichmann.

must not forget about the fight against the criminal phenomenon. The protection of human rights should not become an obstacle to achieving the purpose of criminal law.

Conclusion. Respecting the fundamental rights and freedoms of individuals is the basic prerogative of a fair trial, within the meaning of Article 6 of the ECHR. At the same time, the public interest must not be neglected, so that the person must be held criminally liable for the crime committed.

In this regard, the states that have signed the European Convention on Human Rights, the Covenant on civil and political rights, etc., are obliged to respect all the guarantees provided by these international acts, and in case of refusal to provide international legal assistance in this matter not to resort to such actions as in the case of Adolf Eichmann.

Referințe bibliografice:

1. Bârsan C. Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Comentariu pe articole. Vol. I. Drepturi și libertăți. București: Ed. „C.H. Beck”, 2005. 1251 p.
2. Cardozo M.H. When extradition fails, is abduction the solution? // *The American Journal of International Law*, 1961.
3. Cauza Ase of Fox, Campbell and Hartley c. Regatului Unit. Hotărârea din 30 august 1990. Accesibil: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57721>.
4. Cauza Chahal c. Regatului Unit. Hotărârea din 15 noiembrie 1996. Accesibil: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58004>.
5. Cauza Loizidou c. Turciei. Hotărârea din 18 decembrie 1996. Accesibil: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-58007>.
6. Cauza Soering c. Regatului Unit. Hotărârea din 7 iulie 1989. Accesibil: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57619>.
7. Cauza Sultanov c. Federației Ruse. Hotărârea din 11 aprilie 2011. Accesibil: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-101586>.
8. Cauza Tomasi c. Franței. Hotărârea din 27 august 1992. Accesibil: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57796>.
9. Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale din 4 noiembrie 1950 (Roma), Ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea 160 Parlamentului privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a unor protocoale adiționale la această convenție. Nr. 1298-XIII din 24.07.1997. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 21.08.1997, nr. 54-55/502.
10. Convenția ONU împotriva Torturii și altor Pedepse ori Tratamente cu Crușime, Inumane sau Degradante. Adoptată la 10 decembrie 1984, în vigoare din 26.06.1987, pentru Republica Moldova în vigoare din 28.12.1995. În: *Tratate internaționale la care Republica Moldova este parte*. Vol.I. Chișinău: Moldpres, Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 1998, p.129.

11. Convenția internațională pentru protecția persoanelor contra disparițiilor forțate, adoptată la New York, la 20 decembrie 2006 și semnată de Republica Moldova la 6 februarie 2007, la Paris, Franța.
12. Dugard J., van den Wyngaert C. Reconciling Extradition with Human Rights// American Journal of International Law. -1998. - Vol. 92. - No 2. – 365 p.
13. <http://hrlibrary.umn.edu/undocs/html/dec469.htm> (accesat la 06.12.2019).
14. Institute of International Law. Yearbook. Vol. 60. Part II. Session of Cambridge (P, 1983). - p. 306.
15. Pactul internațional al Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile civile și politice, ratificat prin Hotărârea Parlamentului nr. 217 din 28 iulie 1990.
16. Van den Wyngaert C. Applying the European Convention on Human Rights to Extradition: Opening Pandora's Box // International and Comparative Law Quarterly. - 1990. - Vol. 39. – 957 p.
17. Броулин Ян. Международное право. Москва: Из. «Прогресс», 1977. 424 p.
18. Лукашук И.И. Наумов А.В. Международное уголовное право. Москва. 412 p.

Despre autor

Vasile BUZDUGAN

asistent universitar

al Catedrei „Instruire militară

și intervenții profesionale” a Academiei

„Ștefan cel Mare” a MAI,

doctorand,

e-mail: buzdugan093@gmail.com

tel: 068584822

About author

Vasile BUZDUGAN,

university assistant

”Military training and professional

intervention” Department of the

Academy”Stefan cel Mare” of MIA,

PhD student,

e-mail: buzdugan093@gmail.com

tel. 068584822